

Posudek bakalářské práce Ondřeje Bílka

Téma jeho bakalářské práce je zvíře. Zájemem o toto téma mě zaujal už na přijímacích zkouškách kdy vytvořil malé sousoší lachtanů. Nastoupil do prvního ročníku a nějakou dobu trvalo než se chytil. Bylo zajímavé pozorovat jak ho vůbec nezajímá portrét ani figura. Ještě trochu se snažil v prvním semestru na téma zátíší ale potom to už bylo dost problematické. Viděl jsem jasně, že pro realistické modelování předpoklady má ale práce na figuře ho nezajímala. Dost tragicky dopadla dvoutřetinová auto portrétní figura. Při této práci ale jen tak mimochodem sám pro sebe vytvořil krásnou sochu havrana. Na figuru podle živého modelu se už nepamatuji ale myslím, že dopadla průměrně. Situace se dost změnila až ve chvíli, kdy nemusel pracovat na zadaných úkolech a mohl si svoje téma zvolit. Přišel za mnou s tím, že chce dělat krokodýla. Nejprve jsem to považoval za projev bezradnosti, ale později, když sochu naložil v hlíně, jsem u něj konečně uviděl zaujetí pro tuto práci. Dobrá byla jak posice tak i modelace detailů. Po krokodýlovi přišlo období medvěda. Chtěl udělat sochu medvěda bez chlupů a také ji udělal. Trvalo dlouho než ji dokončil, podařilo se mi ho přinutit aby sochu zaformoval ale k odlití dosud nedošlo. Po medvědovi přišli studie a menší skici goril. Vlastně šlo o podchycení tématu jeho bakalářské práce. Jeho gorily už ve skicích působily hravě a seděly nebo ležely v dost uvolněných pozicích, tak uvolněných, že když nám Ondřej při hodnocení sdělil, že si nehrají ale jsou mrtvé došlo nám to. Z těchto skic vybral pro bakalářskou práci posici na zádech ležící gorily s rukama i nohama široce a symetricky rozhozenými. Zvolil mírně podživotní měřítko, možná proto, aby zdůraznil zmenšení mrtvého těla. Až na druhý pohled si uvědomíme, že jeho gorila je holá. Nemá vymodelovanou žádnou srst, má barvu lidského těla a vlastně podle velikosti hlavy i rozměr. Leží s břichem přesně v centru svého těla a břicho je jako kopec vystrčené do nejvyššího bodu celé figury. Podle asijských představ o životě je hara jak nazývají centrum těla a života právě zde. Detaily sochy jsou zpracovány s velkou přesností a je vidět, že autor s modelováním nebojuje ale používá ho k naplnění svých záměrů. Socha tedy nemluví o hmotách a formách ale především o obsahu. Sdělení ale není jednoznačné a nedá se jednoduše vyložit. Nikdo zpočátku, jak jsem se již zmínil, neví jestli gorila jen spí nebo si hraje. Tyto dvě možnosti mě hned napadly, ale když mi autor sdělil, že si gorila nehraje, ani nespí, ale je mrtvá, viděl jsem, že je to tak a že mě jen tato možnost nenapadla. Téma smrti je v umění dost časté a pro umělce lákavé. Hned mě napadá v souvislosti s tématem smrti a v souvislosti s použitou realistickou formou odkaz na sochu Rona Muecka " Mrtvý otec". Přesvědčivá hyperrealistická forma je v případě zmíněné sochy od skutečnosti odpoutaná jen změnou měřítka. Socha otce je menší než by bylo skutečné tělo. U Ondřejovi sochy mrtvé gorily ale nejde o hru s hyperrealistickou formou a měřítkem, jeho znejistění je daleko jemnější. Nepřesvědčuje nás o tom že vidíme skutečnou gorilu ale ukazuje nám její sochu. Sochu nechává v barvách lidského těla a tělo nechává hladké bez chlupů. Je to gorilí lidské tělo. Tělo leží bezbranně s rozpaženými rukama a roztaženými nohama. Polohou i lidskou tělesností nechává otevřenější prostor pro možnost jak se na sochu dívat. Tělo trochu svojí posicí vypadá jako ukřižované ale možná víc připomíná tělo na pitevním stole. Dost bude záležet na instalaci, protože ta může sochu vysvětlit, nebo naopak vysvětlení rozmlžit. Téma sochy – mrtvé zvíře považuji za hodně dobré a v tom dobrém smyslu za aktuální. Ondřej ví, že tímto tématem neprorazí aktuální kurátorské kruhy a proto velmi oceňuji, že zůstal u tématu, které považuje za důležité i s tím, že není na vlně. Hlavní téma Ondřejovi sochy ale vidím v napětí mezi uzavřenou a dotaženou formou a otevřeností a šířkou interpretací této sochy. Práci hodnotím stupněm A.